

102

¶. J.

brum conditoris Dei ? an ista Deum bonum, Deum sapientem, Deum providum, aequum justumque deceant ? vel animus reapse immortalis est, vel necesse est falsa istius immortalitatis persuasione homines in officio contineri. Itane vero felicitas hominis, mores viri honesti, obligationes veri civis, officia egregii principis, falsus & incolumentis reipublicae falsae opinioni veluti fundamento nitantur. Ergo felix esse non possit homo, nisi viam illi ad beatitatem sternat error ? cui bono ea nobis facultas concessa est, ut verum a falso secernere valeamus ? Intellectus & ratio praeclarissimae naturae humanae praerogativae quid commodi adferunt ? non ideo concessae sunt nobis, ut fallamur, decipiatur, perpetuo ludibrio habeamur ab ente nostri amantissimo ? absit, ab ente invido, & cui volupe est eos decipere, quibus veri indagandi cupiditatem concessit ? si persuasio de animae immortalitate error est, omnibus, qui ratione utuntur communis est, ineluctabilis est, naturalis est, ab autore naturae est, autore sapientissimo, veritatis amantissimo, doli, fraudisque nescio : hic si errorem homini indere potest, aut si eas potest facultas tribuere, quibus citra culpam suam a veritate in errorem pertrahitur, cur non mentiri quoque possit ? quandoquidem mendacium inter & deceptiōnē ejusmodi, non res ipsa, sed modus discernit : mentiri, decipere, & omnes decipere, & in re tanti momenti decipere, si Deus potest, Deus non est : profecto si homo mendax aut deceptor prudentissimo omnium judicio vilius est, qualis Deus erit, qui eisdem quibus homo vilissimus, infirmitatibus subjicitur.

Cer-